

תשע"ו - WhatsApp - Tazria

(1- ב' שלבים בבירור ניצוצות אלקות מתוך מאכל גשמי -

בבירור האוכל ע"י האדם ישנם ב' שלבים:

(א) ע"י ברכת האדם על המאכל ברכה קודם האכילה וברכה לאחריה, "זהו ענין ברכת המזון [ברכה' לשון המשכה, כמו 'ויברך את הגמלים'], [היינו] המשכת גילוי אלקות מלמעלה על כחות וחיות שנתחדש באדם מהמאכל, 'ברוך אתה', להיות נמשך גילוי [אלקות] בנפש ובעולם כאילו הוא לנוכח כו' [שלכן אומרים 'אתה' לשון נוכח, כי האלקות נמשכת למטה בגילוי]. שעל ידי זה נתברר ונפרד ממה שהיה תחלה תחת ממשלת קליפת נוגה, ונכלל בקדושה" (לקו"ת ד"ה כה תברכו);

(ב) באכילת האדם נכללת חיות המאכל בחיות האדם ומחזקת את כוחו הגשמי ואת שכלו, וכשמשמש בכחות אלו - שנתחזקו ע"י האכילה - לעבודת ה' בתפלה, לימוד התורה וקיום המצוות, הרי היות שבעבודת ה' האדם מתעלה ונכלל באלקות, ובפרט בעת קריאת שמע ואמירת 'אחד' ו'ואהבת', אזי גם חיות המאכלים שנכללה בו עולה עמו ונכללת באלקות.

(ע"פ לקו"ת תזריע ד"ה למנצח על השמינית)

(2- ההבדל בכוונת האדם בין עבודתו בימות החול לבין עבודתו בשבת -

בימות החול עבודת האדם היא באופן של 'מלמטה למעלה', היינו שעוסק עם עניני העולם כדי לבררם ולהעלותם לקדושה.

לפי שבימות החול הניצוץ האלקי שבדברים הגשמיים נמצא למטה מעורב עם גשמיות הדבר, וניצוץ זה צריך להתברר ולהתעלות למעלה לשרשו באלקות ע"י עבודת האדם.

ואילו בשבת, הוא ענין 'עליית העולמות', שחיות כל העולמות עולה לשרשה העליון, ולכן אינה צריכה להתברר.

ולכן אז עבודת האדם היא באופן של 'מלמעלה למטה', היינו שעל ידי האכילה בשבת האדם מקבל חיות אלקית מהמאכל וממשיך 'מלמעלה' - משרש חיות המאכל באלקות, למטה - לאדם התחתון.

ועל אכילת שבת נאמר 'צדיק אוכל לשובע נפשו', היינו שכוונת האכילה היא כדי 'להשביע' את נפשו האלקית באור אלקי נעלה, כי "מצד בחינת הטוב שיש במאכל, דהיינו מצד שרשו הראשון באורות ד[עולם ה]תוהו שקדמו לתיקון [שורש נפש האדם], הנה אדרבה, הוא מחזק לנפש האלקית בשכל ובמדות אהבה ויראה דקדושה" (סידור עם דא"ח ד"ה יגלה לן טעמיה).

(ע"פ לקו"ת תזריע ד"ה למנצח על השמינית)

(3- הטעם הפנימי לאיסור עשיית 'מלאכה' בשבת קודש -

התוכן הפנימי של כל מעשי האדם בימות החול הוא - לברר בירורים, היינו שע"י כל ל"ט המלאכות, האדם עוסק עם עניני העולם, וכאשר התעסקותו היא מתוך הכוונה הראויה - לשם ה', אזי הניצוצות האלקיים הנמצאים בתוך הדברים הגשמיים עמהם הוא עוסק, מתבררים ומתעלים להכלל בשרשם באלקות.

והנה, בשבת כל ל"ט המלאכות שהאדם עוסק בהן בימות החול אסורות. והסיבה הפנימית לכך היא: היות שבשבת הוא ענין 'עליית העולמות', שחיות כל העולמות חוזרת ועולה לשרשה.

וזהו ענין השביתה למעלה ('כי בו שבת מכל מלאכתו'), כאדם ששובת ונח ממלאכתו, שכל הכחות שפעל בהם בעת המלאכה, חוזרים למקורם בנפש האדם - כמו מי שכותב דבר שכל, הרי בעת הכתיבה שכלו טרוד במלאכה, וכשמפסיק ו'שובת' מהכתיבה, השכל חוזר למקורו בנפש האדם.

כך למעלה, כביכול, הקב"ה שובת ממלאכתו, היינו שתמורת ירידת החיות למטה להחיות כל העולמות, היא עולה למעלה ונכללת בשרשה באלקות.

ולכן, אין ענין של מלאכה בשבת, היינו בירור והעלאת הניצוצות (שכאמור זוהי כל מטרת המלאכה), כי כל הניצוצות כבר נתבררו ועלו לשרשם. ונמצא, שהאיסור של עשיית מלאכה באמת נובע מכך שאין צורך בענין המלאכה (בירור) בשבת.

(ע"פ לקו"ת תזריע ד"ה למנצח על השמינית)

(4- ביאור מאמר רז"ל 'איש מזריע תחלה יולדת נקבה, אשה מזרעת תחלה יולדת זכר' ע"פ חסידות -

אמרו רז"ל: 'איש מזריע תחלה יולדת נקבה, אשה מזרעת תחלה יולדת זכר'. והפירוש הפנימי בזה:

הקב"ה וכנסת ישראל נקראים איש ואשה או חתן וכלה (ו"כל שיר השירים משל הוא לענין זה" (רמב"ם הל' תשובה פ"י ה"ג). והטעם לדמיון זה הוא, מצד גודל האהבה שקיימת בין איש לאשה, כך הוא ענין האהבה שיש לנשמות ישראל לה', וכן שיש להקב"ה אל בני".

והנה, כשם שע"י יחוד איש ואשה נוצר ולד בהאשה, כך ע"י 'יחוד' והתקרבות הקב"ה לכנסת ישראל, היינו כשה' מאיר את נפש האדם באור אלקי, 'נולדת' על ידי זה התעוררות אהבה בלב האדם אל ה'.

וזוהו ענין 'איש מזריע תחלה' - כשהתעוררות האהבה בלב האדם מתחילה מן האיש - זה הקב"ה, אז האהבה היא בדרגה נמוכה יותר, 'יולדת אשה', כטבע האשה בגשמיות שהיא חלשה יותר מן האיש, כך מהותה של אהבה זו חלשה יותר ואין לה קיום.

מה שאין כן 'אשה מזרעת תחלה' - שבנ"י מתעוררים תחלה בנפשם ביגיעת עצמם, על ידי זה מדה כנגד מדה, הקב"ה 'זורע' אור אלקי עליון ביותר בלב האדם; 'יולדת זכר' - שדרגת אהבה זו היא עליונה יותר בכך שהיא חזקה יותר ויש לה קיום, בגלל שהאדם הכין את עצמו אליה ונעשה 'כלי' לקבל אותה.

(ע"פ לקו"ת תזריע ד"ה שוש תשיש)

(5- אהבת ה' שהיא בבחינת 'זכר' - ענין עמך לא חפצתי -

כאמור, 'אשה מזרעת תחלה' - ע"י שבני ישראל מתעוררים מעצמם באהבת ה', אזי 'יולדת זכר' - נמשכת בהם אהבה נעלית יותר, דוגמת הזכר.

ואהבה זו היא "בחינת אהבה רבה". וענינה של אהבה זו הוא, ככתוב 'מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ', היינו שהאדם אינו רוצה בשום דבר, לא בשמים (רוחניות) ולא בארץ (גשמיות), כי כל רצונו ותשוקתו הם בלתי לה' לבדו.

ועומק הכוונה בזה: שלא רק שאינו רוצה בשום דבר מלבד אלקות, אלא יתירה מזו, שגם באלקות גופא, אינו רוצה ב'אורות וגילויים' עליונים של אלקות, אפילו אלה המאירים ב'שמים' - עולמות עליונים, אלא כל חפצו הוא רק להיכלל ולהיבטל במהותו ועצמותו יתברך ממש.

וזוהו דיוק לשון הכתוב 'ועמך לא חפצתי', 'עמך' דייקא, שזה מתייחס לאורות וגילויים של אלקות, שהם 'עמך' - קרובים להקב"ה, שהרי הם אורות נעלים מאד, אלא שבכל זאת אין האדם רוצה בהם, לפי שאינם הקב"ה עצמו.

וזוהו עוד פירוש ב'עמך', שהם רק 'עם' ה', כלומר שהם בטלים וטפלים אליו מחמת שאין להם תפיסת מקום וחשיבות כלל לגביו.

(ע"פ לקו"ת תזריע ד"ה שוש תשיש)

6) ~ ~

ישנו

(ע"פ לקו"ת שמיני ד"ה לוינתן זה יצרת לשחק בו)